॥ तैत्तिरीय संहिता॥

॥द्वितीयः प्रश्नः॥

॥ तैत्तिरीयसंहितायां प्रथमकाण्डे द्वितीयः प्रश्नः॥

आपं उन्दन्तु जीवसं दीर्घायुत्वाय् वर्चस् ओषंधे त्रायंस्वैन्ड् स्वधिते मैन रेहिरसीर्देवश्रूरेतानि प्र वंपे स्वस्त्युत्तराण्यशीयाऽऽपों अस्मान्मातरः शुन्धन्तु घृतेनं नो घृतपुर्वः पुनन्तु विश्वंमस्मत्प्र वहन्तु रिप्रमुदान्यः शुचिरा पूत एमि सोमंस्य तुनूरंसि तुनुवं मे पाहि महीनां पयोऽसि वर्चोधा असि वर्चो॥१॥

मियं धेहि वृत्रस्यं क्नीनिकाऽसि चक्षुष्पा असि चक्षुंर्मे पाहि चित्पतिंस्त्वा पुनातु वाक्पतिंस्त्वा पुनातु देवस्त्वां सिव्वता पुनात्विच्छंद्रेण प्वित्रेण वसोः सूर्यस्य रश्मिभिस्तस्यं ते पवित्रपते प्वित्रेण यस्मै कं पुने तच्छंकेयमा वो देवास ईमहे सत्यंधर्माणो अध्वरे यद्वां देवास आगुरे यित्रंयासो हवांमह इन्द्रांग्री द्यावांपृथिवी आपं ओषधीस्त्वं दीक्षाणामिधंपतिरसीह मा सन्तं पाहि॥२॥ वर्च ओषधीर्ष्टौ चं॥१॥॥——[१]

आकूँत्यै प्रयुजेऽग्नये स्वाहां मेधायै मनंसेऽग्नये स्वाहां दीक्षायै तपंसेऽग्नये स्वाहा सरंस्वत्यै पूष्णेंऽग्नये स्वाहाऽऽपों देवीर्बृहतीर्विश्वशम्भुवो द्यावांपृथिवी उर्वन्तिरंक्षं बृह्स्पतिर्नो ह्विषां वृधातु स्वाहा विश्वे देवस्यं नेतुर्मर्तोऽवृणीत सुख्यं विश्वे राय इषुध्यसि द्युम्नं वृणीत पुष्यसे स्वाहंख्सामयोः शिल्पें स्थस्ते वामा रंभे ते मां॥३॥

पात्माऽस्य युज्ञस्योद्दचं इमां धिय् शिक्षंमाणस्य देव ऋतुं दक्षं वरुण सश्शिंशाधि ययाऽति विश्वां दुरिता तरेम सुतर्माणमधि नाव रे रुहेमोर्गस्याङ्गिर्स्यूर्णमदा ऊर्जं मे यच्छ पाहि मा मा मां हिश्सीर्विष्णोः शर्मासि शर्म यर्जमानस्य शर्म मे यच्छ नक्षंत्राणां माऽतीकाशात् पाहीन्द्रंस्य योनिरसि॥४॥

मा मां हि॰सीः कृष्ये त्वां सुस्यायं सुपिप्पलाभ्यस्त्वोषं-धीभ्यः सूपस्था देवो वनस्पतिंरूर्धो मां पाह्योद्दचः स्वाहां यज्ञं मनसा स्वाहा द्यावांपृथिवीभ्याङ् स्वाहोरोर्न्तरिक्षात्स्वाहां यज्ञं वातादा रभे॥५॥

मा योनिरसि त्रिष्शर्च॥२॥॥=

[२]

दैवीं धियंं मनामहे सुमृडीकाम्भिष्टंये वर्चीधां यज्ञवांहस स् सुपारा नो अस्द्वशें। ये देवा मनोजाता मनोयुजंः सुदक्षा दक्षंपितार्स्ते नंः पान्तु ते नोऽवन्तु तेभ्यो नम्स्तेभ्यः स्वाहा-ऽग्ने त्व स् सु जांगृहि वय सु मंन्दिषीमहि गोपाय नंः स्वस्तयें प्रबुधे नः पुनर्ददः। त्वमंग्ने व्रत्पा असि देव आ मर्त्येष्वा। त्वं॥६॥

युज्ञेष्वीड्यः॥ विश्वं देवा अभि मा माऽवंवृत्रन् पूषा स्नया सोमो राधंसा देवः संविता वसौर्वसुदावा रास्वेयंथ्सोमाऽ-ऽभूयो भर मा पृणन्पूर्त्या वि रांधि माऽहमायुंषा चन्द्रमंसि मम भोगांय भव वस्त्रमिस मम भोगांय भवोस्राऽसि मम् भोगांय भव हयोऽसि मम भोगांय भव॥७॥

छागोंऽसि मम् भोगांय भव मेषोंऽसि मम् भोगांय भव वायवें त्वा वरुणाय त्वा निर्ऋत्ये त्वा रुद्रायं त्वा देवींरापो अपां नपाद्य ऊर्मिर्हंविष्यं इन्द्रियावांन्मदिन्तंमस्तं वो मा-ऽवंक्रमिष्मिच्छिन्नं तन्तुं पृथिव्या अनुं गेषं भद्राद्भि श्रेयः प्रेहि बृह्स्पतिः पुरएता ते अस्त्वथेमवं स्य वर् आ पृथिव्या आरे शत्रूंन् कृणुहि सर्ववीर एदमंगन्म देवयर्जनं पृथिव्या विश्वें देवा यदजुंषन्त पूर्व ऋख्सामाभ्यां यजुंषा सन्तरंन्तो रायस्पोषेण समिषा मंदेम॥८॥

आ त्वर हयोंऽसि मम् भोगांय भव स्य पश्चंविरशतिश्च॥३॥॥———[३]

इयं ते शुक्र तनूरिदं वर्चस्तया सं भेव भ्राजं गच्छु जूरेसि धृता मनंसा जुष्टा विष्णंवे तस्यांस्ते स्त्यसंवसः प्रस्वे वाचो यत्रमंशीय स्वाहां शुक्रमंस्यमृतंमिस वैश्वदेव हिवः सूर्यस्य चक्षुराऽरुंहम्ग्रेरक्षणः क्नीनिंकां यदेतंशेभिरीयंसे भ्राजंमानो विपश्चिता चिदंसि मनाऽसि धीरंसि दक्षिणा॥९॥

ऽसि यज्ञियांऽसि क्षित्रियाऽस्यदिंतिरस्युभ्यतःशीर्ष्णी सा नः सुप्रांची सुप्रंतीची सं भंव मित्रस्त्वां पृदि बंधातु पूषा-ऽध्वंनः पात्विन्द्रायाध्यंक्षायान् त्वा माता मन्यतामन् पिताऽनु भ्राता सग्भ्योऽनु सखा सयूँथ्यः सा देवि देवमच्छेहीन्द्रांय सोम रूद्रस्त्वाऽऽवंतियतु मित्रस्यं पृथा स्वस्ति सोमंसखा पुन्रेहिं सह र्य्या॥१०॥

दक्षिणा सोमंसखा पश्चं च॥४॥॥———[४]

वस्व्यंसि रुद्राऽस्यदिंतिरस्यादित्याऽसिं शुक्राऽसिं चन्द्राऽसि बृह्स्पतिंस्त्वा सुम्ने रंण्वतु रुद्रो वसुंभिरा चिंकेतु पृथिव्यास्त्वां मूर्धन्ना जिंघिमें देवयजंन इडांयाः पदे घृतवंति स्वाहा परिलिखित्र रक्षः परिलिखिता अरांतय इदम्हर रक्षंसो ग्रीवा अपि कृन्तामि यौंऽस्मान् द्वेष्टि यं चे व्यं द्विष्म इदमंस्य ग्रीवा॥११॥

अपिं कृन्ताम्यस्मे रायस्त्वे रायस्तोते रायः सं देवि देव्योर्वश्यां पश्यस्व त्वष्टीमती ते सपेय सुरेता रेतो दर्धाना वीरं विदेय तर्व संदृशि माऽह र रायस्पोषेण वि योषम्॥१२॥

अस्य ग्रीवा एकान्नित्रिष्शर्च॥५॥॥————[५]

अध्शनां ते अध्शः पृंच्यतां पर्नषा पर्नग्-धस्ते कामंमवतु मदाय रसो अच्युंतोऽमात्योऽिस शुक्रस्ते ग्रहोऽिभ त्यं देव स् संवितारंमूण्योः क्विक्रंतुमर्चामि सत्यसंवस स् रत्नधाम्भि प्रियं मृतिमूर्ध्वा यस्यामित्भा अदिद्युत्तत्सवीमिन् हिरंण्यपाणिरिममीत सुक्रतुः कृपा सुवंः। प्रजाभ्यंस्त्वा प्राणायं त्वा व्यानायं त्वा प्रजास्त्वमनु प्राणिहि प्रजास्त्वामनु प्राणंन्तु॥१३॥

अनुं सप्त चं॥६॥॥———[६]

सोमं ते क्रीणाम्यूर्जस्वन्तं पर्यस्वन्तं वीर्यावन्तमभिमाति-

षाह १ शुक्रं ते शुक्रेणं क्रीणामि चन्द्रं चन्द्रेणामृतंममृतंन सम्यते गोर्स्मे चन्द्राणि तपंसस्तनूरंसि प्रजापंतेर्वर्णस्तस्यांस्ते सहस्रपोषं पुष्यंन्त्याश्चर्मणं पृश्नां क्रीणाम्यस्मे ते बन्धुर्मियं ते रायः श्रयन्तामस्मे ज्योतिः सोमविक्रियिणि तमो मित्रो न एहि सुमित्रधा इन्द्रंस्योरु मा विश् दक्षिणमुशन्नुशन्त १ स्योनः स्योन १ स्वान् भ्राजाङ्कारे बम्भारे हस्त सुहंस्त कृशांनवेते वेः सोमुक्रयंणास्तान्नंक्षध्वं मा वो दभन्न॥१४॥

उदायुंषा स्वायुषोदोषंधीनाः रसेनोत्पर्जन्यंस्य शुष्मेणोदंस्थाममृताः अनुं। उर्वन्तिरंक्षमिन्वह्यदिंत्याः सदो-ऽस्यदिंत्याः सद् आसीदास्तंभ्राद्यामृष्भो अन्तिरंक्षमिनित विरमाणं पृथिव्या आसीदिद्विश्वा भुवनानि सम्माङ्विश्वत्तानि वरुणस्य व्रतानि वनेषु व्यन्तिरंक्षं ततान् वाज्मर्वत्सु पयो अघ्रियासुं हृत्सु॥१५॥

ऋतुं वर्रुणो विक्ष्विग्निं दिवि सूर्यमदधात्सोम्मद्रावुदुत्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः। दृशे विश्वाय सूर्यम्॥ उस्रावेतं धूरुषाहावनुश्रू अवीरहणौ ब्रह्मचोदनौ वर्रुणस्य स्कम्भनमसि वरुंणस्य स्कम्भ्सर्जनमस्य प्रत्यंस्तो वरुंणस्य पार्शः॥१६॥

प्रच्यंवस्व भुवस्पते विश्वांन्यभि धामांनि मा त्वां परिप्री विंद्नमा त्वां परिप्रिश विंद्नमा त्वां परिप्रिश विंद्नमा त्वां परिप्रिश विंद्नमा त्वां परिप्रिश विंद्नमा त्वां वृकां अघायवो मा गंन्थ्वों विश्वावंसुरा दंघच्छोनो भूत्वा परां पत् यजंमानस्य नो गृहे देवैः सङ्स्कृतं यजंमानस्य स्वस्त्ययंन्यस्यिष पन्थांमगस्मिह स्वस्तिगामंनेहसं येन विश्वाः परि द्विषों वृणित्ते विन्दते वसु नमो मित्रस्य वरुणस्य चक्षंसे महो देवाय तद्दतः संपर्यत दूरेदृशे देवजांताय केतवे दिवस्पुत्राय सूर्याय शःसत् वरुणस्य स्कम्भनमिस् वरुणस्य स्कम्भनमिस्

मित्रस्य त्रयंविश्वतिश्वाद्याः [९]
अग्नेरांतिथ्यमंसि विष्णंवे त्वा सोमंस्याऽऽतिथ्यमंसि
विष्णंवे त्वाऽतिंथेरातिथ्यमंसि विष्णंवे त्वाऽग्नयें त्वा
रायस्पोषदान्त्रे विष्णंवे त्वा श्येनायं त्वा सोम्भृते विष्णंवे
त्वा या ते धामांनि ह्विषा यर्जन्ति ता ते विश्वां परिभूरंस्तु
यज्ञं गंयस्फानंः प्रतरंणः सुवीरोऽवीरहा प्र चंरा सोम्

दुर्यानदित्याः सदोऽस्यदित्याः सद् आ॥१८॥

सीद वर्रुणोऽसि धृतव्रंतो वारुणमंसि श्रंयोर्देवानार् सुख्यान्मा देवानांम्पसंश्छिथ्स्मृह्यापंतये त्वा गृह्णाम् परिपतये त्वा गृह्णाम् तनूनन्ने त्वा गृह्णामि शाक्करायं त्वा गृह्णाम् शक्नन्नोजिष्ठाय त्वा गृह्णाम्यनांधृष्टमस्यनाधृष्यं देवानामोजोऽभिशस्तिपा अनिभिशस्तेऽन्यमन् मे दीक्षां दीक्षापंतिर्मन्यतामन् तप्स्तपंस्पतिरञ्जसा सृत्यमुपं गेषर सुविते मां धाः॥१९॥

आ मैकं च॥10॥॥———[१०]

अन्शुर श्रे शुस्ते देव सोमाऽऽप्यांयतामिन्द्रांयैकधन्विद् आ तुभ्यमिन्द्रंः प्यायतामा त्वमिन्द्रांय प्यायस्वाऽऽ प्यांयय सखींन्थ्यन्या मेधयां स्वस्ति ते देव सोम सुत्यामंशीयेष्टा रायः प्रेषे भगायर्तमृतवादिभ्यो नमो दिवे नमः पृथिव्या अग्ने व्रतपते त्वं व्रतानां व्रतपंतिरसि या ममं तुन्रेषा सा त्वियं॥२०॥

या तर्व तुनूरिय सा मियं सह नौ व्रतपते ब्रतिनौर्व्रतानि या तें अग्रे रुद्रिया तुनूस्तयां नः पाहि तस्यौस्ते स्वाहा या

ते अग्नेऽयाश्या रंजाश्या हंराश्या तुनूर्वर्षिष्ठा गह्वरेष्ठोग्रं वचो अपावधीं त्वेषं वचो अपावधी हु स्वाहाँ॥२१॥

त्वियं चत्वारि श्रम् ॥ 11 ॥ ॥ — [११]

वित्तायंनी मेऽसि तिक्तायंनी मेऽस्यवंतान्मा नाथितमवंतान्मा व्यथितं विदेरिग्नर्नभो नामाग्ने अङ्गिरो यौऽस्यां पृथिव्यामस्यायुषा नाम्नेहि यत्तेऽनांधृष्टं नामं यज्ञियं तेन त्वाऽऽद्धेऽग्ने अङ्गिरो यो द्वितीयंस्यां तृतीयंस्यां पृथिव्यामस्यायुषा नाम्नेहि यत्तेऽनांधृष्टं नामं॥२२॥

य्ज्ञियं तेन् त्वाऽऽदंधे सि॰्हीरंसि महिषीरंस्युरु प्रथस्वोरु ते य्ज्ञपंतिः प्रथतां ध्रुवाऽसिं देवेभ्यः शुन्धस्व देवेभ्यः शुम्भस्वेन्द्रघोषस्त्वा वसुंभिः पुरस्तांत्पातु मनोजवास्त्वा पितृभिदिक्षिणतः पातु प्रचेतास्त्वा रुद्रैः पृश्चात्पातु विश्वकंमा त्वाऽऽदित्यैरुंत्तरतः पातु सि॰्हीरंसि सपलसाही स्वाहां सि॰्हीरंसि सुप्रजाविनः स्वाहां सि॰्ही-॥२३॥

-रंसि रायस्पोषविनः स्वाहां सि॰्हीरंस्यादित्यविनः स्वाहां सि॰्हीर्स्या वह देवान्देवयते यजमानाय स्वाहां भूतेभ्यंस्त्वा विश्वायंरिस पृथिवीं हर्ह ध्रुविक्षिदंस्यन्तिरिक्षं हरहाच्युतिक्षिदंसि दिवं हरहाग्नेर्भस्मांस्यग्नेः पुरीषमिस॥२४॥

नामं सुप्रजाविनः स्वाहां सिर्देशः पश्चंत्रिरशच॥12॥॥———[१२]

युअते मनं उत युंअते धियो विप्रा विप्रंस्य बृह्तो विप्रिश्चतः। वि होत्रां दधे वयुनाविदेक इन्मही देवस्यं सिवृतः परिष्ठुतिः॥ सुवाग्देव दुर्या आवेद देवश्रुतौं देवेष्वा घोषेथामा नों वीरो जांयतां कर्मण्यों य सर्वेऽनुजीवांम् यो बंहूनामसंद्वशी। इदं विष्णुर्वि चंक्रमे त्रेधा नि दंधे पदम्। समूंढमस्य॥२५॥

पारसुर इरांवती धेनुमती हि भूतर सूंयव्सिनी मनंवे यश्स्यै। व्यंस्कभाद्रोदंसी विष्णुंरेते दाधार पृथिवीम्भितीं म्यूखैंः॥ प्राची प्रेतंमध्वरं कृत्पयंन्ती ऊर्ध्वं यज्ञं नंयतं मा जींह्वरत्मत्रं रमेथां वर्ष्मन्पृथिव्या दिवो वां विष्णवुत वां पृथिव्या महो वां विष्णवुत वाऽन्तरिक्षाद्धस्तौं पृणस्व बहुभिवंस्व्यैंरा प्र यंच्छु॥२६॥

दक्षिणादोत स्व्यात्। विष्णोर्नुकं वीर्याणि प्र वीचं यः

पार्थिवानि विम्मे रजारेस् यो अस्कंभायदुत्तंरर स्थस्थं विचकमाणस्त्रेधोरुंगायो विष्णो र्राटंमस् विष्णो पृष्ठमंस् विष्णो स्वार्थे विष्णो स्वार्थे विष्णो स्वार्थे विष्णो स्वार्थे विष्णो स्वार्थे विष्णो स्वार्थे विष्णो विष्णो स्वार्थे विष्णो विष्णे वि

अस्य युच्छैकान्नचंत्वारिष्श्शर्च॥13॥॥———[१३]

कृणुष्व पाजः प्रसितिं न पृथ्वीं याहि राजेवामंवा इसेन। तृष्वीमन् प्रसितिं द्रूणानोऽस्तांसि विध्यं रक्षसस्तिपिष्ठैः॥ तवं भ्रमासं आशुया पंतन्त्यनं स्पृश धृष्ता शोशंचानः। तपूर्षष्यग्ने जुह्वां पत्ङ्गानसंदितो वि सृंज विष्वंगुल्काः॥ प्रति स्पशो वि सृंज तूर्णितमो भवां पायुर्विशो अस्या अदंब्यः। यो नो दूरे अघशर्षसो॥२८॥

यो अन्त्यग्ने मार्किष्टे व्यथिरा दंधर्षीत्। उदंग्ने तिष्ट प्रत्या-ऽऽतंनुष्व न्यंमित्रा अषेषतात्तिग्महेते। यो नो अरांति समिधान चक्रे नीचा तं धंक्ष्यत्सं न शुष्कम् ॥ ऊर्ध्वो भंव प्रति विध्याध्यस्मदाविष्कृणुष्व दैव्यान्यग्ने। अवं स्थिरा तनिहि यातुज्ञनां जामिमजांमिं प्र मृणीहि शत्रून्॥ स ते॥२९॥ जानाति सुमृतिं यंविष्ठ य ईवंते ब्रह्मणे गात्मैरंत्। विश्वांन्यस्मे सुदिनांनि रायो द्युम्नान्यर्यो वि दुरों अभि द्यौत्॥ सेदंग्ने अस्तु सुभगः सुदानुर्यस्त्वा नित्येन ह्विषा य उक्थेः। पिप्रींषित् स्व आयुंषि दुरोणे विश्वेदंस्मे सुदिना साऽसंदिष्टिः॥ अर्चामि ते सुमृतिं घोष्युर्वाख्सं ते वावातां जरता-॥३०॥

मियङ्गीः। स्वश्वांस्त्वा सुरथां मर्जयेमास्मे क्षुत्राणिं धारयेरनु द्यून्॥ इह त्वा भूयां चरेदुप् त्मन्दोषांवस्तर्दीदिवा ४-समनु द्यून्। कीडंन्तस्त्वा सुमनंसः सपेमाभि द्युम्ना तंस्थिवा ४ सो जनांनाम्॥ यस्त्वा स्वश्वंः सुहिर्ण्यो अंग्न उपयाति वसुंमता रथेन। तस्यं त्राता भंवसि तस्य सखा यस्तं आतिथ्यमांनुषग्जुजोषत्॥ महो रुंजामि॥३१॥

बन्धुता वचोंभिस्तन्मां पितुर्गोतंमादिन्वियाय॥ त्वं नो अस्य वचंसिश्चिकिद्धि होतंर्यविष्ठ सुऋतो दमूनाः॥ अस्वंप्रजस्तरणंयः सुशेवा अतंन्द्रासोऽवृका अश्रंमिष्ठाः। ते पायवंः सिध्रयंश्चो निषद्याऽग्ने तवं नः पान्त्वमूर॥ ये पायवो मामतेयं ते अग्ने पश्यन्तो अन्धं दुरितादरंक्षन्। रुरक्ष तान्थ्सुकृतों विश्ववेदा दिफ्संन्त इद्रिपवो ना हं॥३२॥ देभुः॥ त्वयां वय संधन्यंस्त्वोतास्तव प्रणींत्यश्याम् वाजांन्। उभा शश्सां सूदय सत्यतातेऽनुष्टुया कृणुद्यह्रयाण॥ अया ते अग्ने स्मिधां विधेम् प्रति स्तोम श्रिस्यमांनं गृभाय। दहाशसों रक्षसंः पाद्यंस्मान्द्रुहो निदो मित्रमहो अवद्यात्॥ रक्षोहणं वाजिन्माऽऽजिंघर्मि मित्रं प्रथिष्टुमुपं यामि शर्म। शिशांनो अग्निः ऋतुंभिः समिद्धः स नो दिवां॥३३॥

स रिषः पांतु नक्तम्॥ वि ज्योतिंषा बृह्ता भांत्यग्निराविर्विश्वांनि कृणुते महित्वा। प्रादेवीर्मायाः संहते दुरेवाः शिशींते शृङ्गे रक्षंसे विनिक्षे॥ उत स्वानासो दिविषंन्त्वग्नेस्तिग्मायुंधा रक्षंसे हन्तवा उ। मदे चिदस्य प्ररुजन्ति भामा न वंरन्ते परिबाधो अदेवीः॥३४॥

अघशर्रमः स ते जरतार रुजामि हु दिवैकंचत्वारिरशच॥———[१४]

देवस्यं रक्षोहणों विभूस्त्व सोमात्यन्यानगां पृथिव्या इषे त्वाऽऽदंदे वाक्ते सं ते समुद्र ह्विष्मंतीर्ह्दे त्वमंग्ने रुद्रश्चतुंदेश॥ देवस्यं गमध्यें ह्विष्मंतीः पवस् एकंत्रि श्यत्॥ देवस्यार्चयः॥ हरिः ओम्। श्रीकृष्णार्पणमस्तु॥

This PDF was downloaded from http://stotrasamhita.github.io.

GitHub: http://stotrasamhita.github.io | http://github.com/stotrasamhita Credits: http://stotrasamhita.github.io/about/